

СКОРОТЕЦА.

(Courier.)

Число 35.

Четвртакъ 6 Мая 1843

Год. II.

ДЕВОЙЦИ.

Животъ живи у животу само; —
Животъ живимъ духомъ душе твоє,
Спремљашъ ли се и ты живет' амо
То послушай жельне речи мое:

Тело твоє, та дивота райска,
Кое стотма млади обожава
Угодника, та ружица майска
Коя твоє лице украшава,

Ніє твоє; нит' ће дуго бити,
Сутра ће ти то лице премило,
Сутра ће ти іао увенути,
Данасъ што є тол'ке обчинило.

(Ніє смртъ к'о Давидъ и Самсоне,
К'о Яковъ и Навукодоносоръ,
Оловрене плити Амоне,
Кой лепоте ваше цене узоръ).

Све љ' што-й трошно време намъ отети —
А точакъ се времена окреће
Брж' негъ таче кадъ изъ пушке лети,
И зракъ сунца кадъ крозъ воздухъ сече.

Нека трошно иде некъ пропада,
Богъ са своимъ свимъ добромъ остає,
Надъ створєтїмъ целымъ кои влада
И за децу свою справља рає.

Тело-й на часъ — а духъ є на веки! —
О! дай краси што дужїй векъ трає,
Оной млине ты налажи реки,
Коя нигда теѣи не престає.

Краси с' съ онимъ што нигда проф' неће:
Са љубављу, са добродетелю,
Съ прїятельствомъ — ерѣ то само среће
Раѣа 'наке, како люди желю. —
Средое.

ФРАНКЛИНЪ.

одъ Стаматовића.

(продужено.)

Ако мы садъ сва ова Франклинова
свойства и нѣгову моралну за свако до-
бро енергию, као што треба, посмотри-
мо, то ћемо онда лако срећну нѣгову
дѣлателностъ постигнути. Не ће намъ
онда ни мало неразумително бити, како
є онъ собственымъ искуствомъ и изъ най-
дубльгъ свогъ увѣреня рећи могао: „Е-
данъ човекъ за чудо може много добра
учинити, ако се само свойски тогъ посла
прими“. — Великій еданъ познаникъ
Франклиновъ овако о нѣму пише: „Ни-
гдѣ се не показує Франклинъ у сѣйні-
ой свѣтлости као ондѣ, кадъ се као
грађанинъ указує. У обштымъ посло-
вима онъ є особито великій човекъ быо.
Ни є може бити на свѣту нигда та-
ковий мужъ живїо, кога бы се животъ
сѣ већимъ правомъ полезнимъ одъ
Франклиновогъ назвати могао. Ништа
ни є крозъ овогъ великогъ мужа руке
проћи могло, да ни є савершенїє

постало; и нитко ни е у нѣговомъ дружеству быти могао, кои ни е мудри изъ нѣга изышао. Гдѣгодъ се Франклинъ налазио, свуда е и у свако време праве корысти и за себе и за друге изводіо. Тако е исто благородный овай мужъ, кои е своимъ само усиливаніемъ средства за уживаніе свое добыао свагда у своимъ теженіама обшту ползу предъ очима имао. Приликомъ едномъ, кадъ е управо онъ одвѣтъ полезно нѣшто за економію изнашао бы, многи га натеривати стану, да корысти ради свое патентъ себи на то изиште. Но онъ у благородномъ некорыстолюбю своемъ одбаци исто предлаганіе съ овымъ рѣчимъ: „Я самъ се съ изналаженіемъ други людій помагао; заръ ни е право, да се и други люди съ моимъ трудовима помажу“. Тако е исто скромномъ овомъ и праведномъ мужу заслуга нѣговы похвалываніе противно было, да га е онъ съ найвећимъ само незадовольствомъ сносити морао.

Но съ найправеднѣимъ почитованіемъ почиваю очи наше на рѣдомъ овомъ мудрацу, кои е великимъ своимъ и богатонискуснымъ духомъ мале и велике послове людске проицавао не зато, да се хладокрвно нѣи одрече, или да корыстолюбно надъ нѣима влада, но да ий добровольнымъ своимъ сердцемъ за отечество и за човечество спасителнымъ и достойнымъ учини; на овомъ велимъ у правомъ смыслу практикомъ мужу наше удивлѣніе почива, кои е свагда съ моральнымъ своимъ силама за вышима предмѣтима тежіо, и кои се истина у вѣроисповѣданію съ практикимъ своимъ, любви пунымъ и терпѣливымъ духомъ одъ своіо догматички препирания укланяо, но зато опетъ правымъ вѣроисповѣднымъ и побожнымъ

чувствомъ своимъ сва своя теженя и намѣре оживлявао и освежавао.

Пакъ ако и естъ тако многостручна раденость была, коя е съ тако рѣдомъ верлиномъ и валяношћу Франклина нашегъ са своіо страна красила и дичила, то опетъ мы га онда найвећегъ видимо, кадъ на нѣгову у найблагороднѣмъ смыслу грађанску свободу грађанску добродѣтель и грађанско достоинство посмотримо. Онъ е свободу за душу достойногъ народнѣгъ живота держао, за коимъ е найглавнѣе нѣгово теженіе было. Онъ се ясно изражавао, да е човека или народа едного животъ свободе лишаваюћи се половину већъ праве свое цѣне изгубіо.

Но пређе іоштъ него што су се распре са Англезскомъ започеле, пословао е Франклинъ као свободанъ грађанинъ и народный писатель, а одъ 38 свое године и као народный посланикъ и као державный чиновникъ. Онъ се за поль вѣка трудіо, да Европейску просвѣту распространи, да валяно међъ своимъ народомъ мышлѣніе разшири и да отечестволюбивый и свободный духъ обшту у народъ свой ули. Онъ се старао, да народъ свой просвѣщенымъ, моральнымъ, пунолѣтнымъ, отечестволюбивымъ и храбрымъ учини, кои е доцнѣе свободанъ быти морао. Онъ е наконца преко народнѣи свои календара, преко свои новина, преко свободны дружества и книжница найвећма народъ цѣлый къ свободномъ животу упућивао.

Франклинъ е на нѣко іоштъ време пређе освободителногъ рата на ту велику мысао дошао, да се еданъ за све державе уставъ, еданъ саборъ и едно средоточно владаніе састави. Онъ е за ово планъ начиніо и у Албани 1754 года скупштини предложіо га, когъ су окомъ

одне све Државе одма приимиле, но Енглезка сасвим одбацила га. — Одъ самогъ пакъ оногъ тренутка, како су се збогъ наметнутогъ на населбине данка између Енглезске и сѣверо-американаца парнице изродиле, Франклинъ њ између своју суграђана свои первыи, најверстни и најнепоколебими противъ насилія Енглезкогъ витезъ био; а кадъ су се већ и крвава насилјавана изродила была, то њ онъ и најхрабримъ борцемъ за савршеномъ свогъ отечества незавысимошћу постао. Великии овај грађанинъ одвећ њ брзо велике оне и времену сходне политички свои тежени намѣре сасвимъ разумѣо, и са свима своима силама неуморно њ надъ њима радю.

(продуженіе слѣдуе.)

ГЪРЧКА ЦЪРКВА.

Деоба политичнога римско-гърчког царства на источно и западно учини мало по мало то, да се църквена влада расцепи на источну-Гърчку, и западну-Римску. Против ове владе, или рећи римске църкве незадовољан гърчки цар Зено изда указ под именом Хенотикон; Патриарх Феликс II у Риму, у сумљи мислећи, да су томе Хенотикону (године 482) издаономе Патриарси у Цариграду и Александри криви, баца зато на њи (године 484) анатему, и тим растави църкву западну од источне. Но после смърти Феликсове ове се църкве опет сједине; и тако сједињене остану до године 862; у које време папе римске ослободивши се од гърчки царава, имајући пуну обрану код Францозоримски краљева, стану себе за главу целога Христианства издавати, а гърчке Патриархе као своје подложнике сматрати, и проглашавати; које Фоциус немогући гърцити, пусти се шњима у инат,

из кога се то роди, да се обе църкве опет сасвим разлуче.*) Цар Михаил II тео је у 13 веку, а Јован VII Палеолог опет у 15 веку църкве сјединити; но Свештеници, поглавари једне и друге църкве томе су све на путу били, да се никако нису могле сјединити, само што су неке општине Русѣака, при своме богомољству заоставше-Римљанима се прилепиле, и сјединиле; чега се ради сједињени-униати зову. Област гърчке църкве распростирала се по Илирији, Гърчкој, малој Азији, Сирији, Палестини, Аравии, Египту, нешто и по Месопотанији и Персији све до 7 века, кад кроз Муамеданство од 630 до данас изгуби све своје провинције у Азији и Африци; а и у Европи 10 века, и 16. силу се од Маџара и турака умали. Но са друге стране приме Руси под Владимиром 988 гърчки закон. — Петар Могила, Митрополит Киевски спише православно веровање (као Катихисис) за Русе по гърчкој църкви 1642, које се на гърчком и латинском језику у Холанду преведе и печата. У овој се књиги излаже, да дух свети само од Оца излази; да број 7 тајни новог завета; да се у крштењу цело тело или у трипут у воду замочи, или полије, и крзма; миропомазање да се ома после крштења свърши; да се кисео леб у вино църно удробљен причеснику у кашики даде; да се свештеници, осим калуђера, сви жене по једаред, а удови своје парохије да оставе и у намастиру Геромонаси да постану; да се 4 пут никоме женити недопусти; да се без особити и ретки велики узрока нико од жене раставити неможе; да се род, кумство и пријатељство неузима; да се чистећи огањ, и отпуштење греова и па-

*) Als sich die Kirche entschieden gespalten hatte, kam es in diesen Gegenden dahin, daß brüderliche Stämme einander befeindeten und verfeierten.

пино пръвенство непризнаје; да се резане и саливене прилике недърже, но само измолване; да покајању пост и молитва помаже; зато да се 4 поста среда и петак преко године пости: да се музика у църкви нечини; даље попови да немогу от проте више ванцирати, само калуђери; а од Владика и Митрополита Патриарси да бивају. Још се до данас од ови догмата ништа није укинуло!

А. Драгосављевић.

У Д Р И П О Ц Е П У !

(Восточный Апологъ.)

Великй Оромазъ, ради равновѣсія добра и зла на земљи, послѣ два духа, Ариѣла и Шейтана. Првй се стани у срдцу човеческомъ, а другй, злыи духъ, увуче му се у цепъ.

Отъ тогъ времена почну се люди кланяти корысти, и тако забораवляти светость свои дружностей. Ариѣлъ в вооружанъ быо мачемъ краснорѣчя, а Шейтанъ чаканцемъ ради прикучиваня добыти. Ариѣлъ се старао бранити смртне отъ искушеня Шейтана, и ополчавао се противъ нѣга, но Шейтанъ се врио и загниорывао по цеповы; зато Ариѣлъ замоли великогъ Оромаза да му даде у помоћ оштровидногъ духа, и Оромазъ послѣ духа Хуманиѣла, отъ когъ се нѣ могао сакрити Шейтанъ, ни у самомъ найдубльмъ цепу.

Кадъ в подплаћенъ Кади парничарма неправедно судю, и кадъ му в Шейтанъ пуно цепъ златомъ орошеннымъ сузама невинногъ; — Хуманиѣлъ в викао на Ариѣла: „удри по цепу“! Ариѣлъ в ударао мачемъ краснорѣчя, и Шейтанъ в слетао у преисподню, Злато, неправдомъ придобивно, преобраћало се у прахъ.

Кадъ в трговацъ продавао злочесту робу за добру, и вараюћи купователя набио цепъ златомъ, — Хуманиѣлъ в викао: „удри по цепу“! Ударъ се разлегао, Шейтанъ в исчезавао, а злато се претварало у прахъ.

Кадъ в Книжежникъ съ малозначѣйма листовыма паргамента увѣравао правовѣрне да се у нима содржава мудрость великогъ Оромаза, и вараюћи лавковѣрне насипао цепъ свой златомъ и сребромъ, — Хуманиѣлъ в викао: „Удри по цепу“! Ударъ се разлегао, а злато се у прахъ обраћало.

Кадъ в Кауръ (невѣрный) вараюћи правовѣрне влагомъ пакла, исцефенномъ изъ гроздова Ширази, помрачавао имъ умъ, за моћи напунити цепъ свой златомъ ньювымъ, — Хуманиѣлъ в подвикивао: „Удри по цепу“! Ударъ се раздавао, а злато се претварало у прахъ.

Кадъ в лажливый пророкъ, сакриваюћи истину, разсѣвао лажь по народу, и замотаваюћи обману хитросю и пустословимъ, истресао злато изъ цепова малоумны у собственный цепъ, — Хуманиѣлъ в викао: „удри по цепу“! Ударъ се раздавао, а злато се обраћало у прахъ.

Кадъ в честанъ човекъ падао у искушеніе и бѣду (а кои отъ смртны нѣ подверженъ томе?), Ариѣлъ в ударао мачемъ своимъ у срдце доброга човека, на кое се онай часть пораћала у срдцу туга и горестъ, кою в Ариѣлъ гасю сузомъ раскаянйя.

Но срдца поклонникъ Шейтановы тврѣа су отъ камениты стѣна Казбека, и сва чувствованя ньюва усредоточенна стов у цепу, као на жертвенику злата, у комъ се самъ Шейтанъ сакрива. Зато поклонике нѣгове нѣ можно другчѣ на путь истине и правде довести, ванъ ударцыма по цепу. Видишь ли мачъ у руцы бѣснога, или отровъ у руцы буда-

*Есте одбрана, јерко сакривао се од њих и њихово искушенје, и онај
који га је викао, јерко се он викао.*

ле, отми їй отъ нѣга. Злато у цепу злочестог' вредоноснѣ в отъ мача у рукаха бѣснога, и опаснѣ отъ отрова у руцы будаластог': „Удри дакле, бій по цеповы“!

Злато и сребро благословенно в и добро, кадъ в честнымъ трудомъ и правдомъ прибавлянно. Злато, на ком' нема печата обмане, гордости и лажемудрія, не бои се мача Арієлова; но іошъ чисти се ударцима овога. Мачъ Арієловъ, мачъ слова и правде, страханъ в текъ злату запечаћенномъ лажю, обманомъ, гордостію и лажемудріємъ. Зломъ и корыстлюбивомъ; вика: удри по цепу! ужаснія в отъ рыканя лава у пустыньи и грома небесног'.

О смртни! трудите се и прибавляйте злато честно, служећи правди и ближнѣму: па ће онда Арієлъ чувати вашъ цепъ, а не бити по нѣму!

О Оджичь.

СОВѢТЪ ОТЦА СЫНУ СВОМЪ,

КАО ПРЕПОРУКА НАРОДНОСТИ.

Дошло в већъ време, любезный сыне, да се изъ мои обятія отргнешъ; дошло в већъ време, да оно место, на кое си првый погледъ бацію, оставишь и у дальну землю поћешъ. Чиста суза у твоимъ очима довольно сведочи, шта ти на верномъ срдцу лежи; ал' гласу судбе треба да се повинуемо, ако оћемо, да оно, што желимо, постигнемо.

Докъ самъ отеческимъ очима на тебе пазію, докъ си совете мое слушати могао; донде в твоє срдце далеко одъ опасности было; но садъ у она места одлазишь, гди ће ти после Бога твой разумъ бити пратиоць, добротворць, пріятель; но покрай свега тога овде ће се многи лицемерни пріятельи указати, коє твоє невинно срдце не ће моћи познати.

Зато избегавай много людство, и задовольства, тражи срећу у самомъ себи и у любви къ роду своемъ. А шта има на свету лепше, шта краснѣ одъ любви къ роду своемъ. Люби га дакле ватрено и верно, люби га већма нег' животь твой; ништа одъ любви рода твоєго да те не одврати, ма да Богъ зна какова гоненія претрпяти морашъ, мужественно сноси. — Срећа народна срећу твою некъ раћа, и народно благо некъ те благополучнымъ чини. — За родъ милый души и осниванѣ народне среће некъ ти в наймилиа забава; а шта и може срећу човечію умножавати, нег' задовольство; а то се у рода любви налази. — Но на што ми доказивати драгоценость народне среће, кадъ в она у свакой сръбской груди прво место задобыла, и кадъ в готово свакій сръбске майке сынъ готовъ свой животь за благо рода своєго положити. А да бы се о овомъ уверію, то баци еданъ погледъ на праотце наше: зашто тамо сынъ остарелу и земли пригнуту оставля майку? Зашто отаць сузама орошена чеда жалости предав? Зашто се братъ одъ своє миле у несвєсть падаюће сєв раставля? — За благо рода. — Приступи Косову, и погледай, зашто Милошь себе съ друговима известной предав смрти? Зашто тамо цвєтъ Сръбства гине? Зашто драгоценая сръбска пролива се крвь? — За благо рода. — Шта храбри тамо умореногъ и ослабљеногъ Србина? Срећа народна. Збогъ чега сынъ не гледаюћи на горько тугуюћу матеръ мећ' звєку мачева улеће? Зашто се не опомене у хрпи неприятелиа подобно рису борећій се братъ своє сестре, ил' любезникъ своє Любе? Свѣію милы предмета лишавя се и слабомъ своіомъ десницомъ неприятелиа одъ драгоценогъ му отечества одбія сединомъ украшеный старць; зашто? За благо рода, за свободу отечества — за ова два света пред-

мета. За благо рода, за спасеніе — свободу — отечества жертвує Лазарь добродѣтельный и драгоцѣный свой животъ. Гле Богдана, гди венцима увенчану главу мачу подлаже, и како отчинимъ примеромъ и родолюбивимъ одушевлени Юговићи на непріятеля нападаю; — но плачи сыне, сви ови одъ невере издани и мложиномъ обколѣни на Косову мрачне гробове налазе. Тамо лежи гомила съ грозномъ смрћу борећи се ранѣника; — шта ѿй е у то станѣ дошло? Народногоъ блага любовь. Тамо потоци одъ проливеше сръбске крви теку? Шта ѿй е пролило? Любовь народна. Тамо сръбска майка надъ издишућимъ своимъ сыномъ потоке суза пролива и своє сердце жели задржати. А шта чини, да сынъ мутне и слабе своє очи радостно къ небу подиже? Задовољство, што е за родъ ладнымъ ранѣнъ челѣкомъ. — Сръбїя пада, турскїй ярамъ на себи носи, и подъ њиме уздишући столѣтїя проводи. — Гле већ се диже; — а шта е изъ турски изтрже ноктїю? и шта е подиже? Любовь люблѣногоъ намъ рода сръбскогъ. Кадъ све ово посмотришь, грудь ће се твоя родолюбивымъ жаромъ испунити, и ты ћешъ се гордити, што и у теби она крвь тече, коя се за отечество храбро проливала; што и у теби куца сердце, коє е тако жарко свой родъ любило. А кадъ ти сребрне власи теме украсе, кадъ ти млади Сръбљи плодове твоего труда срећно уживали буду: онда ћешъ спокойно очекивати часъ, у комъ ћешъ се одъ тлѣногоъ тѣла растати; еръ ћешъ уверенъ быти, да ће ти се на гробу плести ружични венци, и да ће ти се онъ чистымъ и благодарнымъ Сръбина и Сръбинѣ сузама квасити!

Богобой Аванацковїћъ
Мудрол. Слушатель.

„ШТА Е МАТИЦА СРБСКА, ШТА
Е БЛАГО НЊНО НАМЪРЕНЪ“?

(коначъ)

5-то Кругъ, на кои се сръбскїй Летописъ простире, врло е маленъ; а то не збогъ тога, што се у ѿму не бы полезни предмети налазили, него што му е цена велика. И зато мыслимо, да бы се наше књижество средствомъ Летописа већма распространило, кадъ бы му се цена понизила; еръ што бы М. С. у пониженой цени изгубила, то бы у предбройницима добыла, а тымъ начинаемъ и књижеству сръбскомъ већїй кругъ дала. А да може М. С. по маю цену безъ собствене штете Летописе продавати, то отуда заключаемо, што се „сиромашкой Юности као награда за добро владанїе и прилѣжанїе безъ штете (?) књиже покланїю“. — Само треба оно средство употребити, што е намери нашей сходно; еръ лепъ папиръ намъ никадъ не ће толико предбройника донети, колико мала цена и добри предмети. А онда мыслимо, да бы сен г.) Устава пунктъ, кон гласи; „Да се и награде у новцу за разрѣшенїе каковы нибудъ ставлѣны важны за књижество и просвѣщенїе вопроса определѣ“ лакше испунявати могао.

6-о Што М. С. или болѣ да кажемъ нѣни Членови оно обећаваю, што ни су у станю испунити, као што е было 100 ц. дуката, кои изда Сръску Граматїку, гди ѿй савъ нѣногоъ капитала интересъ едва 400 фр. ср. износи. А да се о овомъ родолюбиви М. С. приложници болѣ увере, то прећимо прећашны година капиталѣ, (за кое по несрећи нашей и не знамо, колики су были; еръ рачуни печатани ни су бывали) него само узмїмо овогодишнїй Матице Сръбске капиталъ, пакъ ћемо видити, да е онъ врло маленъ. Онъ истина по рачуну износи на 18 илїада и неколико стотина фр. ср.; алъ кадъ одъ овогъ одузмемо 5000 фр. Благор. Г. І. одъ Нако, кои су само „родолюбиво завѣщанїе“, и на кое се интересъ не плаћа (дакле кадъ плода не доноси, нити се имало право у рачунъ

метнути); кадъ одъ главногъ капитала одузмено 7154 фр. као мртавъ капиталъ одъ оны многи Летописи и други књига, кое већ одъ неколико година у библиотеки чаме, и за кое слабо ко распитуе; кадъ наипосле многе друге непредвидиме случаеве у призрение узмемо: то морамо као свету истину признати и казати, да се ми по садашњемъ капиталу М. С. великомъ напредку и разитку нашегъ књижества не смемо и не можемо надати, ако намъ се съ друге стране каква просвете луча не укаже.

7-о Подъ д) пунктомъ Устава стон: „Да се и Новине Србске одъ овы новаца“) издаю, да се Учредникъ плаћа и сви за то трошкови чине“; а у ланскомъ и овогоднишњемъ штапаномъ рачуну М. С. нигди ни спомена нема о трошку Новина Србски и о плати Учредника. Шта е и како е са „Србскимъ Новинама“ учинио, у ту се тайну нама упуштати нити време, нити друга обстоятелства допуштаю; само то знамо, да по Уставу требало бы М. С. да издае Новине. — Много бы юшть имали говорити, како се противъ Устава М. С. ради — као противъ 5-огъ пункта подъ насловомъ „Послованѣ — Манипуляція — по коме „Свакоме приложнику, кои бы на страни быо, мора се сваке године при заключению рачуна и протокола, станѣ кассе у писму явити, и сви приложници по именце назначити“ итд. — но надамо се, да смо съ овимъ одговоромъ и Г. Добротвора Путника а и многе друге, кои намеру и станѣ Матице С. желе знати, за садъ доста известили. — Ако се садъ кои Членъ налази, кои станѣ Матице Србске болѣ познае, или кои намерн'сходниа средства зна; мы га у име оны, кои су србскомъ добру ради, умолявамо, да намъ свое мнѣнїе саобшти, и да тымъ начинаемъ народъ нашъ, а особито родолюбиве приложнике М. С. юшть лепшимъ одговоромъ обрадуе. А да бы намъ истый будуишй нашъ милый известитель све по воли учинити могао, и насъ о ономъ, што нама, а юшть ванѣ Г. Добротвору Путнику и другима ни е познато, известїю, то га молимо, да бы намъ и ово: „Е ли и оно мало капитала Матициногъ законо осигурано“ и „е ли родолюбиво завѣщанїе Благор. Г. І. одъ Нако писмено или само устмено завѣщанїе“? одговорити доброту имао. Ал' одговоръ безъ довольны доказателства или: „Имамо мы и паметнигъ посла“, кои ни е едногъ родолюбивогъ срдца достоянѣ, никоимъ начинаемъ, не примамо. Н.

*) разумева се Матицины.

ДОПИСЪ.

(к о н а ц ѣ)

Изъ Бретиславе. На племенитомъ овомъ поступаню Турчански верны Словака имамо найвише захвалити поглавитому Г. Гирю Кошуту, више славны столица суд. таб. присѣдателю, стриду познатога Учредника „Нешти Хирлана“. Онъ е првый путь и првый одъ словенскогъ народа вишемъ суду наше краљѣвине показао, да се оны яко вараю, кои цело унгарско благородство (племиштво) за маѣарско проглашю, и све е на то побудио, да за народность свою раде. О воли реченога Г. дѣло намъ нѣгово говори; но да се юшть болѣ о нѣговомъ благородномъ начину мышления уверимо и осведочимо, приобштитемо неколико речій изъ нѣговогъ писма што е Г. Людевиту Штуру писао; — „Дана 5. Окт. примїю самъ Ваше писмо и обавестїю о станю стварїй тичуи се ваши Новина. Дакле да благородной жельи задоста учинимъ, дремаюшемъ нашемъ народу помогнемъ и угнѣтаваню маѣаромана на путь станемъ, учинїю самъ слѣдуюе уредбе: „Будуи да на ваше повтораване молбе досадъ никаква одговора добыли ни сте, зато, да бы се праведной жельи нашегъ народа што пре угодно, одма самъ писма по нашой вармеи распослао; но збогъ различны препона ни самъ ий могао вама пре одправити. Ако бы овай брой подписа недостатчанъ быо, мы вамъ можемо изъ саме наше вармеје юшть више послати, а занста и одъ целогъ овдашнѣгъ обывательства, изузимаюи ны неколико одродица. Одма после, како самъ ваше писмо примїю, писао самъ и Г. Гаврилу Платиму у Липтовъ, да исто и тамо учини — и као што се чуе, и тамо стваръ напредуе. Ако ли буде нужно, дае вамъ сви католички и евангелички свещтеници, неброени племишн, пакъ и многи изображенїя у народу сведочбу о потреби Словенски Новина. То бы се занста зло съ нама поступало, да само нашемъ народу новине држати закрате, — гди Хорвати, Србљи, Немци, и Маѣари (ови последни чини ми се ?) новине имаю. И докле годъ узживимъ, у докъ годъ узмогу, све љу силе мое на срећу и благо жога народа словенскога употребити“. — Толико пише Г. Кошутъ, одъ куда се явно види, да се већ и племиштво починѣ бринути за свою народность.

(Квѣти)

В Ъ С Т И.

Пешта. Рештаурація Пештанске крал. ва-роши у присутствію Ньове Ексцеленціє Г. Графа Морница Алмашій почела се 16. т. м. (п. р.), избрани су за Стотинаше или избране Грађане:

ГГ. Ђорђе Графъ Кароли, Хайрихъ Мойсило, Јосифъ Хавашъ, Леополдъ Гугенбергеръ, Јосифъ Хилеръ архитектъ, Августинъ Фестетићъ ц. к. Камарашъ. Анастасіє Дера ц. к. придв. Столникъ, Антоніє Валтиръ, Ладиславъ Баронъ Подманицкій, Айгнеръ Францъ, Гаеръ Јованъ, Францъ Штайндель. Веніаминъ Карцагъ, Карлъ Кофинъ, Јованъ Пошгај. —

(даље слѣдовати.)

Сремски Карловци. (закасиѣно) Юче на Ђурђево - Данъ т. е. 23 Април. посвећенъ е Г. Крагуєвићъ за Пакрачкогъ Епископа. Слово, у комъ е новопроизведенъ Г. Епископъ при посвећенію своје, Богу, Цару, Митрополиту, као свомъ великодушномъ покровителю, присутствующой Г. Г. Епископима, и целомъ народу благодарно и благородно свое срѣце изразио, показує, да ће Епархія Пакрачко-Славонійска у њму верногъ паствыра и милостивогъ отца и покровителя добыти. Ову е церемонію нашъ познатый и любљивый ораторъ и свештеникъ Честн. Г. Павелъ Николићъ лепомъ и торжеству сходномъ предикомъ украсио. — Данасъ т. е. 24. одлутовао е Г. Митрополитъ съ Г. Епископомъ Стефаномъ Поповићемъ преко Даля на Діету.*) Тако се исто говори, да ће и Впреосв. ГГ. Епископи: Пант. Живковићъ и Стеф. Крагуєвићъ на Діету ићи. Да бы Богъ дао, да што за благо рода предуму и срећно сврше!

Сремски Карловци. По новой уредби Ньговогъ Высопреосв. Г. Митрополита свакій онай, кон се жели заѣаконити, мора изъ Богосл. догматическе и Историје црквене, а кон се жели запопити, изъ други частій Богословіє испитъ положити. Тако исто и у смотренію конзисторіума у-

*) Чуємо, да су обе ове высоке Особе у добромъ здрављу већ у Пожунъ срећно приспеље.
Н.

чвићнь е редъ, по комъ ће конзисторіални Присѣдательни на конзисторіумъ долазити. — Овде се у конзисторіуму здраво радило о заведенію фундаціє за свештеническе удовице. I.

ПУТЬ ПО СВЕТУ.

У Одеси у новой Синагоги уведено е Богослуженіе на немецкомъ языку. 25 Марта прву е проповедь на реченномъ языку држао Рабинеръ Др. Голденталь.

ВЪ Збогъ великогъ одстоянія торжійшта одъ Учредничества умоляваю се родолюбива ГГ. Совокупители, кои іошть ни су за пренумерацію Скоротече новце послали, да бы наступаюћегъ Пешт. Медарди - вашара новце Сл. Школской Депутаціи на касперцептора Благор. Г. Недокланскогъ послати благоусрждествовали.

ХОДЪ НОВАЦА НА БЕЧКОЈ БЕРЗИ.

1 Мая 1843.		Сребро.	
Метал.	. . . . .	са 50/0 на сто	100
"	. . . . .	" 40/0 "	100 1/2
"	. . . . .	" 30/0 "	77
Заямъ одъ т. 1838.	. . . . .	"	285
" " " " "	. . . . .	"	701
Банкакціє комадъ.	. . . . .	"	1620
Єстерхазинъ Лосъ.	. . . . .	"	53 1/4
Царски дукати.	. . . . .	"	102

Ценаране 1 Мая на Пешт. піяци Пешт. меровъ, грош. б. вр.

	найб.	сред.	лош.
Чисто жито	135	—	120
Наполица	100	—	87
Ражъ	86	—	76
Єчамъ	70	—	62
Зобъ	55	—	50
Кукурузъ	88	—	80

Станъ дунава.

28 Април. 7'. 4". 6". 1 Мая 8'. 0". 0". (надъ о.)

Издаватель Димитрій Јовановићъ. (Bastei Gasse Nr. 349)